

Událost - obrana (integrity)

Má-li jsoucno-událost udržet svou vnitřní integritu, musí ji především nějak ustavit či získat, musí jí nabýt – a to od samého počátku. Tento počátek je třeba podrobit samostatnému zkoumání. Předpokládáme-li však, že už událost byla jako vnitřně integrovaná nastartována (resp. že se sama už jako vnitřně integrovaná začala dít, že začala sebe samu vykonávat), pak tu máme druhý problém, jak událost může svou integritu, svou celostnost zachovávat, když – v naprosté většině případů složitějších událostí – musí do svého průběhu nějak vintegrovat jiná jsoucna- události, z nichž mnohá (možná většina) už nějak byla „při tom“, když událost vznikala a začala se odvíjet, nebo mnohá jsou „při tom“, jak se už událost odvíjí, jak už probíhá výkon jejího bytí. Ani současní teoretičtí fyzikové nám v tomto ohledu – přinejmenším zatím – nemohou pomoci; musíme jít o velký „stupeň“ výš a nově se orientovat ve světě biologie („nově“ tu znamená: nikoli s úmyslem vyložit vše z fyziky a chemie – protože tyto dva obory právě nemají potřebné prostředky – ani myšlenkové – k dispozici). Soustředíme-li se na živou bytost jakožto „jsoucno-událost“, můžeme snadněji nahlédnout, jakému nebezpečí je i ten nejnížší organismus vystaven, když do rámce svého dění, svého životního „příběhu“, pojímá (vtahuje, přijímá) jiné celky, ať už předživé, před-organické, nebo dokonce živé. Toto vtahování jiných jsoucen-událostí musí nutně být selektivní, což znamená, že událost musí být vybavena schopností rozpoznávat vhodnost a nevhodnost jiných událostí, kterých chce (a může) použít ke svému vlastnímu uskutečňování. A to právě znamená reaktivitu: a reaktivita znamená schopnost vykonávat nejen vlastní bytí, ale i něco, co může překračovat jeho hranice, totiž akce, jimiž je nějak působeno na něco z okolí. Už samo toto vykonávání akce je víc než sebe-vykonávání; a schopnost reagovat na něco vnějšího zahrnuje v sebe i nebezpečí omylu. Tím spíš může dojít k maléru, když není rozpoznáno něco, co vypadá jako vhodné k použití, ale co se pak ukáže jako vybavení prostředky k těžení energie a dokonce částí systému takového jsoucna-události, což může v lehčích případech jsoucno-událost oslabit (protože zbavit části energie nebo i některých látek atd.), v těžších případech to však může vnitřní strukturu a systém nejen oslabit, ale dokonce rozvrátit. A právě proti tomu se každá událost-jsoucno musí nějak bránit, a to tím náročnějším způsobem, čím vyšší úrovně taková událost-jsoucno dosáhla (vývojově), neboť také „parazitární“ nebo jinak cíleně škodlivé události-jsoucna mohou najít (a obvykle nalézají) způsob, jak vývojově dosahovat vyšších a účinnějších způsobů pronikání do událostí-jsoucen „napadaných“. – Jsem přesvědčen, že na mnohem jednodušších rovinách k něčemu podobnému dochází resp. za určitých okolností může docházet i v rámci sféry neživých resp. před-živých jsoucen-událostí.

(Písek, 071030-1.)